

ŽUPNIJSKO GLASILO

župnij

Svetega Jerneja in Svetega Antona
Padovanskega

Leto XXI; številka 489 datum 10. 9. 2017

ROMANJE Ob 100 letnici rojstva dušnega pastirja Franca Bračiča

V sodelovanju s Planinskim društvom in predsednikom g. Dušanom Švajgerjem vas vabim na **planinsko – romarski – pohod na Uršljo goro.**

Kdaj? V soboto, 30. septembra 2017. Ob 7. uri se zberemo pred župnijsko cerkvijo, od koder se bomo, z osebnimi vozili, podali: eni do zapornice pod Malim vrhom, drugi do koč na Naravskih ledinah. **Ob 8.30** bo odhod z omenjenih mest.

Ob 12. uri bo sveta maša - daritev za + župnika Franca Bračiča. V primeru slabega vremena – dežja pohod odpade in bo daritev 5. 10 2017 ob 19. uri. Vabljeni!

OSMA ... Že mesec in pol ni bilo dežja. Tako so povedali. In res. Ko smo hodili na Križevac po kamnitem križevem potu, smo videli grmovje in drevje, katerih listi so bili skorajda že posušeni. Žalostno. Ubogi ljudje. Živali. Narava. Na jok mi je šlo. In ko smo hodili navzdol, se je prah dvigal za nami. In čutil si ga v ustih in v vdihanem suhem prašnem zraku. Neusmiljena suša, neusmiljena vročina. Potem smo gledali polja ... travnike ... gozdove ... Vse to sem čutil kot čudovito podobo našega življenja. **Pogosto suša V sebi ... V odnosih ...** No, zelo me je nagovorila osma postaja – **Jezus tolaži jeruzalemske žene.** To je **postaja tolažbe in sočutja.** Tam je bila velika skupina. Italijani so bili. Bilo je čudno. Niso molili, niso peli ... Niti ni bila tišina. **Ljudje so enostavno jokali, nekateri so se objemali in tolažili.** Skorajda ni bilo izrečene besede. Mi smo že šli naprej, oni so še bili tam in jokali in se objemali. Ne vem, kako dolgo so ostali pri tej postaji. Mi smo bili že na vrhu, se ustavili za pol ure. Ni jih še bilo ... Mislil sem si, grozljiva želja po tolažbi in sočutju. In tukaj so našli mesto, kjer se to lahko zgodi. **V suši življenja so našli prostor, varno mesto, da jokajo, da sprejmejo in da dajo objem.** Na poti do vrha sem nosil te prizore v sebi. **Hrepenenje po sočutju, po tolažbi, po objemu, po občutku.** Rekel bi, kakor narava hrepeni po dežju, tako so ti ljudje hrepeneli po solzah, sočutju, po odnosu. **Želel bi vam takega dežja.**

Pon., 11. 9. Prot	Ob 19. uri za + starša Alojzijo in Jožefa Ladineka ter sina Alojza
Tor., 12. 9. Marijino ime	Ob 19. uri Bogu in Devici Mariji v zahvalo za dobro opravljeno delo

Sre., 13. 9. Janez Zlatousti	Ob 8. uri za žive in + župljane
Čet., 14. 9. POVIŠANJE SV. KRIŽA	Ob 19. uri za + Avgušтина Podlesnika in vse + na Kuhelnikovem
Pet., 15. 9. Žalostna Božja Mati	Ob 19. uri za + Franca Miklavca, obl.
Sob., 16. 9. Kornelij in Ciprijan	Ob 17. uri pri Mariji ... Ob 19. uri za vse + Trptkove
Ned., 17. 9. 24. NEDELJA MED LETOM Na Sv. Antonu ob 8. uri za + Zdravka Osrajnika in sina Karla ter ženo Dragico V Ribnici na Pohorju Ob 10. uri "Srečanje članic Društev kmetic Koroške regije" Bogu in Devici Mariji v zahvalo ter v priprošnje za dušno in telesno zdravje Ob 11.30 za + Jakoba Miheliča	<i>Nič manj kot je stara zgodovina človeškega bitja na zemlji, je stara tudi zgodba o bremenu greha. Prav tako je staro spoznanje, da greh grize v vesti človeka, ki mu je podlegel, in tistega, ki ga je z grehom prizadel. Enako star je tudi klic po odpuščanju: k Bogu, k človeku. <u>Kot bi v kamen klesal misli, tako padajo Sirahove besede ostro, neizprosno</u>: - mržnja in jeza sta ostudni, le grešnik se ju trdno drži; - odpusti krivico svojemu bližnjemu, potem bodo tudi tebi odpuščeni grehi; - kakšen nesmisel vidi v tako pogostem našem ravnanju: človek, kuha jezo zoper človeka, pa išče ozdravljenja pri Gospodu; - in še kopičenje nesmiselnega ravnanja: s človekom, ki mu je enak, nima usmiljenja, a za svoje grehe prosi odpuščanja. <u>Na Petrovo vprašanje tudi Jezus spregovori o tem problemu</u>. Razločno, mirno in neizprosno odločno ter zahtevno: - pri odpuščanju matematika odpade: ne rečem ti, do sedemkrat, ampak do sedemdesetkrat sedemkrat - spet in spet, brez konca je treba odpuščati; - tako kot gospodar s hlapcem brez srca bo tudi moj nebeški Oče storil z vami, če iz srca ne odpustite vsak svojemu bratu; V preprosti in razumljivi besedi da vedeti: če človek ni pripravljen odpuščati, tudi sam ne more pričakovati odpuščanja! Spet postavlja za merilo božjega odnosa do nas ljudi naše medsebojne odnose: s kakršno mero merite, s tako se vam bo odmerilo! Rada nas zavede misel, da svojo namišljeno važnost in pomembnost pokažemo s tem, da se znašamo nad sočlovekom, obsojamo, ponižujemo. Pa si spet priključimo v spomin staro misel: <u>kdor svojega bližnjega obsoja, se lahko zmoti - kdor mu odpušča, se nikoli ne zmoti</u>. Po: p. M. Benediku</i>

Verouk 2017/2018

1. razred - ponedeljek: 12.35; 2. razred - petek: 11.35; 3. razred - petek: 12.35;
4. razred - torek: 7.10; 5. razred - ponedeljek: 13.25; 6. razred - ponedeljek: 7.10;
7. razred - petek: 7.10 in 8. in 9. razred - petek: 13.25.

Pon., 18. 9. Jožef Kupertinski	Ob 19. uri za + Antona Kapusa, Ano in Antona Miheliča ter Mirka Miheliča - <u>po maši srečanje članov ribniškega ŽPS -ta</u>
Tor., 19. 9. Januarij	Ob 19. uri za + Marijo Praprotnik ter vse žive in + na Robnikovem

Sre., 20. 9. Andrej Kim Taegon	Ob 8. uri za žive in + župljane
Čet., 21. 9. MATEJ	Ob 19. uri za + Marijo in Franca Nagliča
Pet., 22. 9. Mavricij	Ob 19. uri za + Marijo Iršič
Sob., 23. 9. Pij iz Pietrelcine	Ob 17. uri v Josipdolu za + Alojzijo Pušnik Ob 19. uri za + Barbaro Šmid
Ned., 24. 9. 25. NEDELJA MED LETOM SLOMŠKOVA NEDELJA Ekumenski dan Ob 8. uri na čast bl. A. M. Slomšku za dušno in telesno zdravje ter božje varstvo Ob 10. uri na Sv. Antonu na Pohorju za + Janka Lorenci, Štefana Žvikarta in Amalijo Žigart Ob 11.30 v Hudem kotu, pri »sv. Bolfenku« za + Marijo Mavrič	<i>Vse razodetje spričuje, da Bog ravna po zakonitosti ljubezni, zato je tako drugačen od nas in nam je dostikrat nerazumljiv: - po preroku izrečno pove: moje misli niso vaše misli, vaša pota niso moja pota; da nam vedeti, da je nad nami, da ga človek v svoji omejenosti ne more dojeti in zato pogosto ostaja brez besed, morda niti ne ve, kaj bi vprašal; - v priliki o delavcih v vinogradu Jezus pokaže na gospodarja, ki pri plačilu izenači tiste, ki so delali le eno uro s tistimi, ki so se trudili cel dan: dobili so vsak po en denar - zadnji so enaki prvim, čemur sledi nezadovoljstvo, protesti. Se mar pri tem tudi v nas ne zbudi, kot samozavestno rečemo, "čut za pravičnost"! Ena sama ura dela - cel dan truda, vse je izenačeno. Tako ne gre! Toda, ali nismo podobni bratu izgubljenega sina, ki ne more razumeti očetovega veselja, dobrote, velikodušnosti. <u>Morda bi se pa kdaj vprašali</u>: - kako reagiramo, ko zagledamo v cerkvi nekoga, ki ga leta ni bilo blizu, ki je bil ustrahovan, kaj pravimo ob cerkvenem pogrebu nekoga, ki je imel hude stvari na vesti, ali smo nejevoljni, ker je zaslišal Boga šele okoli enajste ure; - ali se zmoremo veseliti, privoščimo, da zmaguje dobro, ali pa morda to zavračamo: ves čas smo si prizadevali, se izpostavljali, trpeli, prenašali težo dneva in vročino, oni pa se izmikali trudu, tveganju, pogumnemu pričevanju? - apostol bi tudi nas spomnil: glejte nase, da boste živeli vredno evangelija. Tudi nam Gospod odgovarja tako kot evangeljskemu protestniku: prijatelj, ne delam ti krivice, tudi zadnjemu hočem dati kakor tebi, ali je tvoje oko hudobno, ker sem jaz dober: - protestnika bi lahko vprašal: ko si ti delal, si vedel, da boš dobil plačo - pa morda veš, kako je brezposelnega mučilo vprašanje, kaj bo otrokom dal jesti; - nas bi lahko vprašal: ali mar veš, kaj vse je pretrpel oni, ki se je vrnil k Bogu, kakšen nemir ga je spremljal, pekoča vest, težke noči brez spanca. Ob Besedi skušajmo razumeti, da ima Bog v svojem ravnanju iz ljubezni prav, skušajmo posnemati njegovo širino, ki vse objema, vse odpušča. Po: p. M. Benediku</i>

Trije župniki so staknili glave in se pogovarjali o verskem stanju v župnijah. Prvi: »**Ne vem, kaj naj sploh še delam. Cerkev se vedno bolj prazni, staršev vera ne zanima, mladi najkasneje po birmi odidejo. Ljudje v Cerkvi vidijo le servis, ki naj izpolnjuje njihove želje.**« Drugi: »**Škofje bi morali dati smernice, povedati odločno besedo.**« Tretji: »**Kaj vse to pomaga, ko pa je vse okolje proti veri: šola, mediji, država in marsikje tudi starši.**« O podobnih težavah so razmišljali

duhovniki tudi pred sedemdesetimi leti. Takratni župnik v Odrancih, zdaj Božji služabnik Alojzij Kozar, je 7. julija 1947 za dekanijsko rekolekcijo pripravil kratko razmišljanje z naslovom **O vzgoji mladine**. Med drugim je zapisal: **»Mladina je danes v hudem navzkrižnem ognju: kar eni zidajo, drugi podirajo. Brezboštvo ima pri tem na razpolago vsa sredstva moderne propagande in vpliva z vso močjo, mi pa imamo samo golo resnico evangelija. Če bomo to resnico živeli, ne samo oznanjali, potem ni dvoma, da bo mladina ostala in postala verna.«** Stvari se torej ponavljajo. Mladina je bila nekoč v hudem navzkrižnem ognju: **eni so zidali, drugi podirali**. Tisti, ki so podirali, so lahko uporabljali vsa sredstva. Tako jih uporabljajo tudi danes: od poletnih zabav do uničevanja temelja, ki je družina. Tisti, ki zida, predvsem na skali, ki je Kristus, pa ne sme uporabljati vsa sredstva. In tako smo verniki in duhovniki vedno v podrejenem položaju, vedno na slabšem. V boju z neverniki nikoli ne moremo zmagati. Toda ne smemo prezreti poudarka gornjega zapisa, ki je v besedah: **»Mi pa imamo samo golo resnico evangelija.«** Kaj ni to največ? Kaj ni to najmočnejše sredstvo za spreminjanje src, za izboljševanje sveta? **Resnica evangelija, moč Jezusa Kristusa, Boga med nami je najmočnejše sredstvo Cerkve, je najboljši program dela. Resnica evangelija mi je dana za moje osebno življenje in za moje poklicno prizadevanje.** Toda ta resnica evangelija je hudo težka in včasih celo neprijetna. A je **edina pot, ki zmore pripeljati v življenje**. Vsa zgodovina Cerkve govori o tem, da rešuje samo resnica evangelija, resnica, ki jo živim. O tem mi govorijo apostoli, neuki, prestrašeni možje, vsak s svojimi slabostmi in pomanjkljivostmi, ki pa so vse svoje življenje naslonili na skalo, na Kristusa, ki so resnico evangelija ne le oznanjali, temveč najprej živeli, vse do mučeniške smrti. In so zmagali. O resnici evangelija mi govori množica svetnikov. Če se samo ozrem na svetega Frančiška Asiškega, vidim živo, dejavno resnico evangelija, ki je spreminjala njega samega, njegove prijatelje in celo vrsto mož in žena, ki so svoje življenje posvetili Kristusu. Kaj je imela drugega sveta Mati Terezija, kakor golo resnico evangelija, ko se je podala na ulice Kalkute in se dan za dnem razdajala za bolne, zavržene in umirajoče! **Kristus, ki je resnica ali bistvo evangelija, je sam povedal, da je on Pot, Resnica in Življenje**. Ta pot ni avtocesta, po kateri lahko udobno drvimo v klimatiziranih avtomobilih. **Je pot, ki zahteva napor, odpoved sebi**. Ta resnica ni vedno tisto, kar jaz vidim ali mislim ali hočem. To življenje ni štirideseturni delovni teden z dopusti in nagradami. To življenje je **»en sam napor, en sam nepretrgan trud na skopi zemlji, ena sama nepretrgana žrtev, toda tudi ena sama nepremagljiva ljubezen,«** kakor je v Pajkovi mreži označil Lojze Kozar življenje preprostih ljudi, ki so trdno zakoreninjeni v zemlji, obenem pa s pogledom uprtim v nebo. O tem življenju je prepeval sveti Frančišek Asiški, to življenje je v bojih in naporih živel sveti Janez Vianney, to življenje je uredničevala sveta Mati Terezija v notranji temi, a v veliki luči, ki jo je razlivala na uboge in trpeče. To življenje je živel tudi naš blaženi Slomšek in številni duhovniki, redovnice, možje in žene od Srebrnega brega do Dragonje. Trije duhovniki iz uvodne zgodbe so tarnali nad staniem, v katerem smo. **Gotovo niso samo tarnali, temveč tudi molili in delali**. Morda pa so vsaj nekoliko zanemarili dejstvo, da nismo tako ubogi, kakor se zdi. **Imamo resnico evangelija, imamo največjo moč za spreminjanje sveta**. A do te moči se pride po ozki iz strmi poti. **Resnica evangelija** bo v mojem življenju zažarela, če bom pripravljen na žrtev in odpoved, na križ, ki si ga ne bom sam izbral, temveč mi ga bo naložilo življenje samo. **Resnica evangelija** bo zažarela, če se bom svojega križa z vso ljubeznijo oklenil, če bom živel v resničnem prijateljstvu z Jezusom.